



EEN BOODSCHAP

Willem moet een boodschap doen, maar hij wil niet. 'Je kunt best even naar de bakker gaan,' zegt mamma. 'Het is hier in de straat. Je moet een heel gesneden bruin voor me halen.'

Willem zit boos op de bank. 'Ik doe het niet,' zegt hij.

'Waarom niet?' vraagt mamma. 'Je bent al vijf. Dat kun je best. Het is vlakbij.'

'Nee,' zegt Willem en hij stopt zijn hoofd onder een kussen van de bank.

'Je doet nooit een boodschap,' moppert mamma, 'het lijkt wel of je niet durft.'

Willem springt op en rent naar zijn kamer. Hij gaat op zijn bed zitten met zijn handen onder zijn hoofd.

Dan springt Dikke Teun op het bed.

Willem kijkt naar zijn poes en zegt: 'Mamma's zijn stom.'

'Soms,' zegt Dikke Teun met zijn zware bromstem.

Willem kijkt Dikke Teun stralend aan. 'Je praat weer! Je hebt al een tijd niks gezegd.'

Dikke Teun knikt. 'Dat was ook niet nodig. Maar nu is het wél nodig.'

'Waarom?' vraagt Willem.

'Omdat jij bang bent om naar de bakker te gaan,' zegt Dikke Teun.

Willem staat op en loopt door zijn kamer. ‘Dat is niet waar!’ roept hij. ‘Dat is niet waar! Je kletst!’

Dikke Teun begint rustig zijn voorpoot te likken. En daarna zijn staart. ‘Jij bent bang,’ zegt hij weer, ‘maar dat hoeft niet, want ik ga mee naar de bakker.’ Dikke Teun springt van het bed en loopt met opgeheven kop de kamer uit.

Heel even blijft Willem staan. Hij denkt: ik ben best een beetje bang. De bakkerswinkel staat vol grote mensen en ik vergeet altijd wat ik moet kopen. Maar Dikke Teun is niet bang. Ik ga met hem mee, want hij is een poes en ik ben een mens.

Willem loopt achter Dikke Teun aan.

Even later zijn ze op weg naar de bakker.

Voor de deur wachten ze een tijdje. Ze kijken door het raam naar binnen. Er staan drie mensen in de winkel, de vrouw van de bakker, een dikke vrouw met een bontjas en een lange meneer. ‘Ik wil naar huis,’ zegt Willem zacht en hij begint bijna te huilen.

Dan gaat de deur open en de lange man komt naar buiten. Dikke Teun stapt de winkel binnen.

Willem gaat voor de deuropening staan en roept: ‘Dikke Teun, kom hier!’

De dikke vrouw in de bontjas draait zich om en kijkt naar Willem. ‘Wat zei jij daar, jongetje?’ vraagt ze boos. ‘Noem jij mij Dikke Teun?’

Willem schrikt en denkt: zie je wel, nou gaat het helemaal mis.



De dikke mevrouw pakt haar tas en loopt de winkel uit. Als ze langs Willem loopt, haalt ze haar neus op. 'Brutale aap die je bent!' schreeuwt ze nog.

Willem wordt helemaal rood. De vrouw van de bakker kijkt ook heel boos naar hem.

Dan springt Dikke Teun op de toonbank, vlak voor de bakkersvrouw.



Willem wijst naar zijn poes en zegt: 'Dát is Dikke Teun.'
De vrouw van de bakker begint heel hard te lachen. 'O, wat gek,'
zegt ze, 'die mevrouw dacht dat jij haar dikke Teun noemde.'
Willem knikt. 'En nu is ze boos.'
'Dat geeft niet,' zegt de vrouw van de bakker, 'het is toch een
vervelende mevrouw. Ze zeurt altijd over het brood. De ene keer
vindt ze het te hard en de volgende keer te zacht.'



Ineens merkt Willem dat hij zomaar midden in de winkel staat. Hij is naar binnen gelopen zonder het zelf te merken.

‘Wat wil je hebben?’ vraagt de bakkersvrouw.

Willem denkt heel diep na. ‘Eeh... eeh... een brood,’ zegt hij zacht.

De bakkersvrouw lacht weer. ‘Iets anders hebben we niet. Maar wat voor brood?’

Plotseling zegt een zware bromstem: ‘Een heel gesneden bruin.’

De vrouw kijkt verbaasd naar Willem. ‘Wat zei je nou?’

‘Een heel gesneden bruin,’ zegt Willem vlug.

‘Je bent een grappig jongetje,’ zegt de bakkersvrouw, ‘je kunt ook al een zware bromstem nadoen.’

Willem knikt en is blij dat ze niets gemerkt heeft, want niemand mag weten dat Dikke Teun kan praten.

De bakkersvrouw geeft hem het brood en Willem betaalt.

Als ze op straat zijn, vraagt Dikke Teun: ‘Vond je het eng?’

‘Eerst wel, maar daarna niet meer.’

‘Zie je wel,’ zegt Dikke Teun.

Ze lopen samen naar huis. Willem klemt het brood stevig onder zijn arm en voelt zich heel trots. Naast hem loopt Dikke Teun tevreden te spinnen.



GROTE JONGENS

‘Vandaag ga je buiten spelen,’ zegt mamma als Willem uit school komt.

Willem gaat op de bank zitten en stopt zijn hoofd onder het kussen.

‘Nee,’ zegt mamma, ‘niet aanstellen. Er zijn nog veel meer kinderen buiten.’ Ze pakt het kussen van zijn hoofd.

‘Ik wil niet,’ zegt Willem. ‘Buiten zijn grote jongens, die pesten.’ Maar Willem moet naar buiten van mamma. Boos ploft hij neer op de stoep voor de deur.

Dikke Teun komt naast hem zitten en kijkt naar hem. In Willems ogen staan tranen.

‘Huilebalk,’ zegt Dikke Teun.

Verdrietig kijkt Willem hem aan.

‘Huilebalk,’ zegt de poes weer. ‘Als jij iets eng vindt, ga je altijd huilen.’

Willem knikt. ‘Grote jongens slaan!’

‘Hoe weet je dat?’ vraagt Dikke Teun. ‘Hebben ze jou dan geslagen?’

‘Nee.’

‘Zie je wel. Je denkt dat het zo is, maar je weet het niet zeker.’

‘Ik weet het wél zeker,’ zegt Willem.

‘Hoe dan?’

‘Zomaar, ik weet het zeker.’

Dikke Teun gaapt en zucht: 'Dan houd ik verder mijn bek dicht.
Je luistert toch niet.'

Samen zitten ze op de stoep en alle twee zijn ze boos.

In de verte komen twee grote jongens aanlopen.

'Daar heb je ze,' zegt Willem angstig.

Dikke Teun kijkt even op. 'Zo groot zijn ze niet,' zegt hij.

Willem schuift naar zijn poes toe en drukt zich dicht tegen hem





aan. Een van de jongens kent hij wel. Hij heet Jan en woont bij hem in de straat.

‘Dag,’ zegt Jan, ‘jij bent toch Willem? Doe je mee met verstoppertje? We hebben nog iemand nodig, die heel lang en goed kan zoeken.’ En hij lachte gemeen.

Met bange ogen kijkt Willem hem aan.

‘Nou?’ vraagt Jan.

‘Ja,’ zegt ineens een zware bromstem. Dat is natuurlijk Dikke Teun, maar dat merkt Jan niet.

Hij zegt: ‘Fijn! Willem, jij bent hem. Ogen dicht en tot tien tellen. We verstoppen ons.’

De twee jongens rennen weg.

Ondertussen zit Willem met zijn ogen dicht en telt. ‘Een... twee... drie...’

Maar Dikke Teun heeft zijn ogen open en kijkt naar de jongens.
'Vier... vijf...' telt Willem.

'Ze gaan naar de overkant,' zegt Dikke Teun.

'Zes... zes... eeh... wat komt er na zes?' vraagt Willem.

'Zeven,' zegt Dikke Teun. 'De jongens staan nu bij de auto van Jans vader. Ze doen een portier open en kruipen erin.'

'Acht... negen... tien... ik kom!' roept Willem. Hij staat op en doet net of hij niet weet dat de jongens in de auto zitten. Hij loopt een beetje op en neer in de straat.

In de auto zitten de twee jongens zachtjes te lachen. 'Die kleuter vindt ons nooit,' zegt Jan.

Maar dan stapt Willem opeens recht op de auto af en zijn de jongens gevonden.

'Jij hebt gekeken,' zegt Jan. 'Dat is niet eerlijk.'

'Nee hoor,' antwoordt Willem, 'maar ik kan heel goed zoeken.'

'O ja,' zegt de andere jongen, 'dan moet je het nog een keer proberen. Maar nu moet je met je gezicht naar de muur gaan staan.'

Willem gaat met zijn gezicht tegen de muur staan en telt.

Ondertussen vertelt Dikke Teun waar de jongens zich verstoppen.

'Achter de struiken in de voortuin van Jan,' zegt hij.

Willem loopt naar de struiken en roept: 'Daar zitten jullie!'

De twee jongens snappen er niets van.

Willem moet hem nog een keer zijn en weer heeft hij de jongens snel gevonden.

'Jij bent een slimme kleuter,' zegt Jan. 'Nu mag jij je verstoppen en zullen wij zoeken.'

De jongens doen hun ogen dicht. 'Kom mee,' zegt Dikke Teun, 'ik weet een goede verstopplaats.' Ze lopen de straat in. Een stukje



verderop is een parkje met een zandbak en een vijver. In de hoek van de zandbak is een diepe kuil. Daar gaan ze in zitten.

De jongens zoeken wel een tien minuten voor ze Willem en Dikke Teun vinden.

‘Jij bent een héle slimme kleuter,’ zegt Jan.

Dan gaan Willem en Dikke Teun naar huis. Aan mamma vertelt Willem trots dat hij met de grote jongens heeft gespeeld. ‘We deden verstoppertje en ik heb ze iedere keer gevonden.’

Hij vertelt er niet bij dat Dikke Teun alles heeft voorgezegd. Want niemand mag weten dat Dikke Teun praten kan. Dát is het geheim van Willem en Dikke Teun.

